

heks, mis ei játnud mind ei ühhe tunni aega rahholiste puhykama. Se rikkus minno Pead wimaks hopis õrra. Hakkasin jamsima, ja meletuma jutto suust üles, aitama.

Sellesamma viimse hääda sees hallastas pitkamelinne Jummal minno armetuma hinge ja ihho, minno kannatlikko naese ja laste peale. Taewane Wallisseja satis mulle armo abbi ühhe targa ja halleda süddamega tohtri läbbi. Kui mees olli minno párrast keik holega járrele kulanud, ütles temma, et weel piddi lotus ollema, minno terwist jálle kätte sada, kui lähhäksin agga temma käskude wimist sanna truiste täitma, ja keigest wäest ennast hoidma, et temma arsti rohhud ei saaks segatud winaga. Lubbasin sedda nüüd wäst hopis findlama ja tössisema melega, kui se sanna ful mitto forda ennemuiste olli minnust antud sanud. Lubbasin peale sedda weel, et, kui armolinne Jummals

lähhäks selgest hallastussest minno raisatud terwist senna pool weel kinnitama, ei wina tilko ei piddand minno maiast leita ma, egga ülle minno feelt minnema. Et sedda sannast sannani tdeks saatsin, sain ka aego mõda omma endist tuggewat ihho joudo täieste jálle kätte.

Teggin ueste jálle priskestest tööd, olin iggapiddi holas maiapiddaia, ja helde Jummal önnistas minno püüdmist ja tömaewa, et sain neid wölgö tassuda, mis alles járel ollid. Perre koht läks jálle tuggewaks. Kaswatasin naese trui awvis tamisega ommad lapsed Jummala auuks üles, ja sain omma head nimmet ligimeste jures ueste kinnitada.

Gelle taewalikko Waimule sago süddamelikko tanno se eest, et olli ennast omma wåssimatta hallastussega minno raske sùalluse wasto tdeks tunnistanud. Olin temma pubbha Altariist ennast, omma furja